

Vogelbelevissen in en rond OXFORD (Engeland)

Kees Verweij

Op 30 april jl. vertrok wederom een grote groep belangstellenden naar Oxford in het kader van de stedenband Oxford-Leiden.

Het was een indrukwekkend en zeer gevarieerd gezelschap. Zo waren er vertegenwoordigers van sportverenigingen, een suikerwerkindustrie, wapenbroeders, Stichting Hollandse Molen en zeker niet te vergeten vogelliefhebbers uit Leiden en Noordwijk.

Daar ondergetekende tot de laatstgenoemde categorie behoort, zoals u wellicht wel weet, zal ik mij tot de belevissen van deze laatstgenoemde groep vogelliefhebbers beperken.

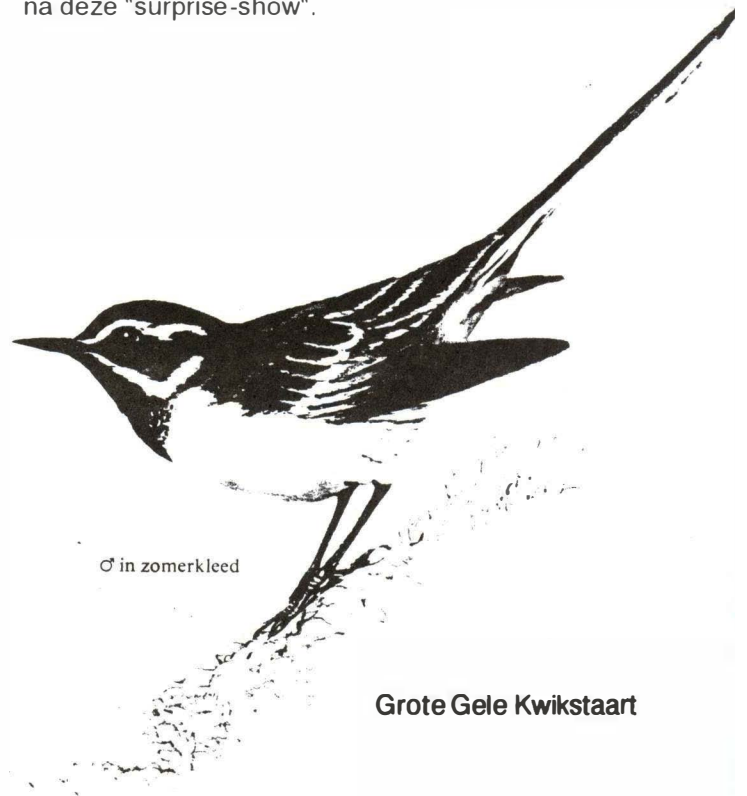
Onze groep bestond uit een achttal personen, die na aankomst over een viertal adressen werd verdeeld. Het is altijd weer even spannend om te ervaren, waar je terecht komt. Zo kwam ik tezamen met een ander lid van deze groep bij een Anglicaanse dominee terecht, die onmiddellijk bekende niet veel van vogels te weten, maar niettemin graag het een en ander daarover wilde horen. Voor dit laatste kregen wij ruimschoots de gelegenheid en bij het afscheid konden wij vaststellen, dat zijn vogelkennis sterk verbeterd was en hij het voornemen had toch wat meer op de vogels te gaan letten. In die zin had ons bezoek al de nodige vruchten afgeworpen.

De anderen uit ons gezelschap hadden het iets gemakkelijker, daar de gastheren en/of gastvrouwen reeds over een behoorlijke voorkennis beschikten.

De eerste dag dachten wij reeds in de vroege ochtend vogels te zien, maar tot onze grote verrassing werden wij meegevoerd naar de Magdalen Bridge in Oxford, waar een zangkoor hoog in de Magdalen Tower ons luid toezong. Even waren wij in de veronderstelling, dat deze aubade voor ons bedoeld was, totdat van alle kanten beschonken studenten toestroomden en iedere welluidende toon van het zangkoor doeltreffend overstemden. Sommigen waren zelfs zo enthousiast, dat zij onder het slaken van wat primitieve vreugdekreten pardoos de Thames indoken. Dat is nog eens een echte koude douche om 6.00 uur 's morgens. Om de tijd tussen deze weliswaar wat kortstondige happening en het ontbijt in het Stadhuis van Oxford goed te besteden werden wij meegevoerd naar de uitgestrekte Universiteitstuinen. Daar kregen wij voor het eerst de echte vogels te zien, zoals bijvoorbeeld de Grote Lijster, die in ons land helaas behoorlijk zeldzaam is geworden.

's Middags werden wij naar het Aston Rowant Nature Reserve gebracht, waar wij o.a. verschillende Rode Wouwen en Buizerden prachtig konden zien rondcirkelen. Het bos, waar wij doorheen wandelden, was nagenoeg geheel bedekt met een prachtig tapijt van de Wilde Blauwe Hyacint.

's Avonds stond ons een lezing over vogelzang te wachten, georganiseerd door de plaatselijke vogelvereniging. Na enige korte huishoudelijke mededelingen werd de voorzitter enigszins bleek om zijn neus. De oorzaak hiervan was, dat de spreker maar niet wilde opdagen. Er werd nog een poosje gewacht, waarbij in de zaal toch enig rumoer ontstond. Tot slot werd de knoop doorgemaakt, toen men vernam, dat ik toevallig een aantal dia's bij mij had over verschillende karakteristieke vogels uit Nederland. Dat bleek de redding van de avond. De voorzitter trad op mij toe met het verzoek of ik deze dia's kon laten zien, uiteraard begeleid door een Engels commentaar. Dit was mijn kans voor een echte "maiden-speech" in Engeland. Het werd uiteindelijk geen speech, maar een lezing van meer dan een uur. De avond kon niet meer stuk na deze "surprise-show".

♂ in zomerkleed

Grote Gele Kwikstaart

De volgende dag hadden wij een compleet dagprogramma. Allereerst togen wij naar de Forest of Dean, gelegen op de grens met Wales. Langs een der riviertjes, die door dit lieflijke gebied stroomden, zagen wij plotseling een Waterspreeuw op een steen zitten. Deze merkwaardige donkere vogel met z'n deftige witte bef is in staat snel onder water over de bodem te lopen op zoek naar allerlei waterdiertjes. Qua vorm lijkt hij op een reusachtige Winterkoning. Daar in de buurt liepen enkele Grote Gele Kwikstaarten snel heen en weer. Op een der hellingen ontdekten we nog enkele Rode Patrijzen. Op dezelfde helling zouden volgens onze Engelse

gastheren Grielen moeten broeden, maar helaas hadden wij in dit opzicht wat minder geluk. De Grielen, die zich daar ongetwijfeld ophielden, lieten zich niet aan ons zien of horen. Blijven zij op de grond zitten dan zijn ze ook nauwelijks te ontdekken. Verdere waarnemingen waren verschillende Zwarte Mezen, een Kortsnavelboomkruiper en enkele Gekraagde Roodstaarten. Voor ons was het ook bijzonder de Rouwkwikstaart in grote aantallen te zien. Deze kwikstaart neemt in Engeland eigenlijk de plaats in van onze Witte Kwikstaart, die daar weer heel zeldzaam is. De meest bijzondere waarneming van deze dag was een Grote Slechtvalk, die in een groot gat in de steile rotswand zat te broeden.

Voor deze dag stond ook nog een bezoek aan het getijdengebied Slimbridge op het programma, maar doordat het al behoorlijk laat was geworden, werd van dit bezoek afgezien.

De zaterdag werd ook geheel benut. Een groot deel van ons gezelschap kreeg 's morgens een uitgebreide en indrukwekkende rondleiding door de Bodleyan Library, die werd verzorgd door een der gastvrouwen, die daar werkte. 's Middags gingen we met z'n allen naar Port Meadow, een nog ongeschonden weide- en uiterwaardengebied aan beide zijden van de Thames. Daar kregen wij verschillende watervogels en steltlopers te zien, die bij ons ook niet onbekend zijn. Opvallend was ook hier het behoorlijke aantal Grote Lijsters. Een leuke verrassing was de ontdekking van een das-

senburcht. De dieren zelf hebben we niet gezien. Daarvoor moet je 's avond en 's nachts er op uit gaan. Tegen het einde van de middag begon het behoorlijk te regenen, zodat wij genoodzaakt waren de vlucht te nemen tot een naburige pub. Een stevige pint deed deze plotselinge douche snel vergeten.

Zondagmiddag brachten wij een bezoek aan het grote landgoed Blenheim, even ten noordoosten van Oxford gelegen. In het bos vielen vooral de enorme Eiken op, waarvan sommigen door ons op meer dan 500 jaar werden geschat.

Op maandag, de laatste dag, werd voor ons nog een extra programma georganiseerd. In de ochtend werden een groot waterbekken en moeras bij Oxford (Farmoor) bezocht. Verschillende watervogels en steltlopers zoals bijvoorbeeld Aalscholvers, Visdieven, Kleine Plevier en Bergeenden lieten zich vanuit een speciale vogelkijkhut aan ons zien. De dag werd besloten met een bezoek aan de Valley of The White Horse. De naam dankt deze vallei aan een hele grote afbeelding van een paard in de heuvelwand, die daar al in prehistorisch tijden zou zijn aangebracht.

Hiermee werd ons programma afgesloten. Wij kunnen terugkijken op een zeer geslaagd bezoek, mede dank zij de grote inzet van onze gastheren en gastvrouwen. Wij hebben ze uitgenodigd voor een tegenbezoek in Nederland in het volgend jaar.

Rondje groen

W. Andelaar

Als geen andere plaats leent Noordwijk zich voor een rondje groen. Met de vuurtoren als middelpunt iets meepikken van wat de natuur te bieden heeft.

Zeehonden horen in de zee en niet op het land. Toch gebeurt het nogal eens dat zo'n zeedier op het strand is aan te treffen. Enkele tientallen jaren geleden wat meer dan nu, dat is waar. Vooral in die jaren dat er van een kolonie zeehonden in de Zeeuwse wateren sprake was. Er was in die tijd redelijk druk verkeer tussen de wadden en Zeeland. De kans dat er dan een exemplaar eens uitrustte op het Noordwijkse strand was dan ook groter. In die tijd betrof het altijd de Gewone zeehond, de soort die in onze wateren voorkomt. Enige tijd geleden zat er ter hoogte van de vuurtoren ook een zeehond op het strand. Dit bleek echter een Grijs zeehond te zijn. Een beest dat wat meer in Engeland en Ierland thuishoort. Belangrijk groter dan onze zeehond en met een grote kegelvormige kop. Jaren geleden, op een vakantie in Ierland, maakten we deze Grijs zeehonden van nabij mee. In een baai in het zuiden verbleef een kolonie op de rotsen met vrijwel spierwitte jongen er tussen. Met een bootje lieten we ons heel langzaam op de stroom naar de dieren toedrijven. Tot je ze haast kon aaien.

